

PRO KAMARADY Z PROTIVÍNŮ

VOSÍ ŘEKA

VYDÁVÁ T.O. ČERNÝ HAVRAN

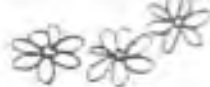

20. LET PROTIVÍNSKÉHO TŘEMPOVÁNÍ

PROTIVÍN 1989

Jarní reminiscence

Neznám nic smutnějšího a ponurejšího než nedělní večer - snad ještě tak ponděl-
ní ráno. V jeden takovej březnový nedělní večer se povaluju celej sfunělej
v mým oblíbeným ušáku, když jsem předtím vyráchal v koupelně po návratu z va-
ndru a snažím se vodborným grífkem zformovat profídrou připláclou frizúru,
když v tom zvonek.

Kde to, hergot může bejt? Celej nerad vstanu a chnápu se do předsíně, z věšá-
ku strhnu ještě kouřem proveněnou dřípárnu, abych zakryl svojí krůžovélou na-
hotu, protože župan jako spousta jinejch užitečnejch věcí zůstal u Kenaty,
když se rozhodla začít nověj život beze mně, ale v mým kvartýru a já vodtáh
s krosnou a krabicí knížek jak vypelichanej pták. Ale abych nevodbočoval.

Přidržuju si tedy dřípárnu na nahým těle, votevřu dveře na chodbu celej na-
bručenej a sůstanu sítat.

"Ahoj, já jsem J A R O", řeklo to nádherný stvoření, co tam stálo v tmavý
chodbě. Nic jsem nenamítal, taky co, že jo? "Mepozveš aně dál?", řek ten zvo-
nivej hlásek, když už jsem síral moc dlouho a když už jsem si říkal, jestli
bych neměl ten báječnej zjev pozvat dovnitř. Hlas se mi nějak zašprajc v
krku a tak jsem radši mlčky ustoupil do předsíně a snažil se nenápadně za-
kopnout zabláčený kanady pod polici.

Jaro kolem mně přeplulo v takovým nějakým fasnatým návu a alabounce zavoně-
lo větrem. I když jsem nebyl ještě vzpamatovanej, však jsem si, že má moc
pěkný nohy... a tak J A R O u aně zůstalo - vysmejčilo pavučing, vysáselo
kytky do vošelejch truhlíků za voknem a prosvětlovalo mi večery. Nebylo to
tak špatný - akorát aně štvale to pravidelný holení a límečky u košili. Kluci
se mi smáli, že mně přišlo navštívit jaro a ani nevěděli, jak se strefili.
a ty fantastický vandry - voňavý zelený víkendy bez nepřijemných pocitů smut-
ka z návratů.

Pak jednou v neděli, bylo to v červnu, když jsme vystoupili s vlaku, povídalo
J A R O, že mi musí vodskočit něco zařídít. Došel jsem domů sám, sházel macko-
vanej sundár a labužnický se bahnil ve vaně, když vtoč saječí zvonek jako
šflemej. Vymátošim se s vany, natáhnu na sebe pomačkanou košili a opatrně na-
tevřu dveře. Za dveřma stojí vopálená nádherná ženská s poprsím Giny Lollo-
brigdiáky. Zavlní se v bocích a zastřeným hlasem povídá: "Ahoj, já jsem L Š P O.
Pastič mně dál?" Cívěl jsem jako hledejšd na maringotku a sesdola se nesl
sytej soprán domovnice, že už má těch mejch ženskejch plný suby. Jako kdyby
nevěděla, že když vodojde J A R O, musí nutně přijít L Š P O, že jo?

Hanka Č.B.

..... P O K Ř I K

svěře nás všech kamarádů, na chvíli se rozjasní
když sedíme pod plackama, každěj čtvrtek hudba zní.

..... TOK

Jarní etuda

když teplý vítr
prohrátne zelenou hřívu trav
já sbalím usku
a máma řekne-no tak plav
čas pošlapu silnicí
bílou k obzoru sám
na zádech ponesu
všechno co sám.

Hanka Č.D.

Fojď se anou tam, kde nebe je vysoké a modré

Jestřáb
vzpomíná

Vy si to nikdo nepamatujete, jak to všechno bylo - a jak a proč a kde vzniklo to povídání jehož začátek je v nadpisu mého článku, a já vám to ještě nikdy neřekl, až dnes, po mnoha letech. Může : bylo okouzující jiskřivé jaro roku 1946, ale pro me to bylo tehdy těžké bolestné jaro: rozešel jsem se v nedobré s lidmi, kteří měli co aluvit do časopisu Junák, který jsem jim vybudoval a do roku 1945 jako jediný redaktor vedl. Přesl jsem do tehdy akomírajícího časopisu Vpřed, nešťastný, nespokojený, ostuzený, rozjitřený zradou a plotichami i posluvaní nedobrych osob..... Usedl jsem za stůl v nešťalně císi redakční místnosti, kde na me vše padalo, s výhledem do šedé zdi dvora. Ani kousek nebe nebylo vidět. První práci měl být rukopis nové rubriky - "Bobří hráze". A v tady tom nedobré rozpoložení mysli, v té tmavé místnosti se šedou zdi za oknem jsem z té celé mé nešťastnosti dostal najednou takovou šílenou touhu po modrém nebi, po slunci, po volnosti někde daleko od všeho toho co jsem právě prošil v posledních měsících, že mi vnukla slova k kvodu do „Bobří hráze“ a já je začal sypat na papír -

-Fojď se anou tam kde nebe je vysoké a modré a kde
oblaka bílá rychleji než kde jinde plují. Slyšíš tu
píseň větrů v korunách borovic ? Slyšíš tu píseň
dálků závratných ? Fiše a velebné šumí hlavy stro-
mů. Záře slunce červenavá stéká po jejich rozpaka-
ných kmenech a vůně pryskyřic tě mámí. A večer
ohně táborový tam do tmý pak zasvíti a vyvolá v to-
bě pocity které otřesou tvou duší...

Když jsem tyto řádky črtal na papír a pak honem přepsal pro tiskárnu na stroji, nevěděl jsem ještě, že se tolik rozšíří a stanou se tak známými. Stovky a stovky všelijakých kronik i deníků jsem od té doby už podepsal a v nich svoje slova s té těžké pro me doby viděl většinou v záhlavích a na titulních listech. Snad i někdo z vás tato moje slova zná i když třeba ani neví, odkud jsou, kdo je napsal a za jakých nedobrych okolností vytryskla s poraněné a toužící mysli. Tak jestli se vám líbí a vy je někde máte napaá-
na, jsem tomu rád a těší me to .

Jaroslav Šolc - Listy 1968.

HOUBY - HOUBY - HOUBY - HOUBY - HOUBY - HOUBY
část.6.

letos vyhlasujeme soutěž "PRVNÍ JARŇÍ HÁJBEK". Vyhrává ten kdo přinese
prvního hřiba na slezinu na zastávku. Obě předešlé soutěže vyhrál kamarád -
arda s T.O.Černý Havran. Předloni - 19.května a loni našel hřiba 20.5. 1968.
..... Kdo vyhraje letos-kdo bude rychlejší ?.....

Lednový žlatý potok

Sešli jsme se ráno před samou hodinou na zastávce. 7 x krát Komanov-znělo přání. Vě vlaku bylo příjemná, ale kde jsou ty časy co zde letěla Šumavská střeľa. Jízda více jsme otoukali z pracovních, tis bylo stále víc jasný je inezka bude hezky. Nad městem na žluté stezce se tyčila rozlehlá hora Li-bina. Vlček z Komanova odjel a my kráčeli směrem do dolů z Leptáči. Už jsem se zde netoulal pozadu dvacet let. Co to zrovna ne ale tobrych deset jistě. Cestou okolo vesničky Jelenek jsme se stále stáčeli. Krásné libínské lesy voněly a slunce svítilo. Foukal vítr a hoši si natáhli čepice a zapuce. Konečně na kopci jsme vyndali zapu a hledali cestu k našemu cíli-Žlatému potoku. I přes to, že vítr silně foukal byla na tvářích všech vidět spokojenost. Adc jste nešel tento krásný kus přírody, neváhejte a najděte se sem podívat. Je zde ještě hezky. Okolo naší další cesty se nacházela stará stavení vsazená do šumavských kopců. U jedné stál letor 25-bez čísla a kabiny, jako před 40 lety-jistě by mohli o ležem vyprávět. Za chvíli jsme se blížili k vesničce Lažistka. Přivítalo nás stádo velikých strakatých krav a byků, šel z nich docela strach. Ve vesničce je pár chaloupek a já zde kdysi trávil pár nezajck chvil na které rád dodnes vzpomínám. Kaplička na návsi stojí samotná, po lidech ani památky - opuštěnej kraj. Dál již cestu známe-nurá dolů ke žlatému potoku. Sráz dolů je jako hrom a kluci válejí sudy, škoda že ne ve sněhu. To tom není ani památka. Konečně potok se objevil. Malý klikatý ale čistý. Jdeme dál-nad námi je vesnička Kralovice, kde kazarádi trempové často pořádaí soutěže v kuželkách. Vtom malej - velkéj Jirka povída "stratil jsem zapu, musím jí jít spátky najít? - Tak jsme usedli na kraji lesa a dali se do zásob čalebničk. Jirka se po chvíli vrátil a zapu držel v ruce. Jdeme dál. Po proudu narážíme na mlyň. Metr široký náhon, plno škeblí které již jsou jen zálozke vidět. To svědčí o čistotě zdejší vody. Mlýna u mlyna voní dřevem jako před sto lety. Klobouk dolů před doveiností našich dědů a pradědů. Krásnej vlček, oaf mu a krocaní ná sledují dokud nezajdem za roh mlyna. Šlapeš dál. Jiřík zahlédl dalekohledem divočáky kteří běží nahoru směrem k lesům. Obdivujeme jeden z krásných nátků s dvojitou klembou které kdosi natáhl přes potok. Je to jistě již dávno. Ale jdeme pořád po naší straně a teď musíme žlatý potok překonat po uské kládě. Balo to šichtu-kluci alespon maj dobrodružství. Potok utíká dál a najednou je tu zalebná vesnička Vitějovice. Ravel chtěl stále do restaurace na něco dobrého. Vzpomněl jsem si na zalebnou hospůdku s malými okny. Hurá - okna jsou dokořán - je otevřeno. Věřte že takovýchto hospůdek je již málo. Vlevo pult s pipou, vpravo zana od nichž jde krásné teplo. Přišel i šenkýř a po chvílce nás ponostil dobrým rokem, ohřátým špekáčkem s pravejša provázekama. Slovo dalo slovo a začínáme hovořit o jiho-českých rekách, lyžaviní i o přírodě. Dovidáme se že hospodský pochází se Láblatí pod soubínem. Moc ho trápí, že se tam zá stavět vodní nádrž. Vše se zatopí. I ně je to líto, zaisí sísta kam se již nikdy tremp nepodívá. Vždy jsem si přál projít sísta mezi Týnem a Šrliřem ještě než je zatopila voda. Je zůstane navěky jen a jen přáním.... Zoděkovali jsme za osvěžení a v duchu se radovali ze setkání s dobrým člověkem. Aluci se šli podívat do náhonu na raka ale boušel rak tam tentokrát nebyl. Dál pokračujeme na kopec Osuli. Šde byl kdysi hrád ze kterého zbylo jen pár rozvalin ale rozhled je paráda. Vidíme Šavorov se svým dvouvěším, hrád Helfenburk, Mexiko, aracholuaky, alanický kostelík, Vodňanské hory. Mádhera. Jen v pravo v mize se tyčí dvě věže. Jedna vysoká možná 150 metrů a druhá o něce menší. Asi nějaké ocelové město v dalce. Vůbec to do přírody nepatří. Jen těžko si budeme na tento pohled zvykat. Kráča. Zeběhli jsme dolů k památníku. Šde si v roce 1945 podali pratrsky ruce vojáci šovětáckého svazu a špojených států. Štary památník již tu není, na pčest této události zde je nový monument. Šak rychle přes švojnice do Mexika na vlak. Šliu každému říci, že i takový jednodeni vejšlap do šumavských kopců se to stojí. Šel Jirka senior, Jirka junior, Jiřka, Jana, Míra, Stáňa a Pavlík.

Šak co šli, už ti někde něco otiekli ?
 Šo zrovna před týdnem na V.B.levěj paleo...

Vystoupili jsme se Sínčou v Devínské Nové vsi. Každá cílem byla Devínská Kobyla-ochráněné území v nejnižnějším vápencovém výběžku Malých Karpat. Na ji-
nu nás zdravil veletok Dunaj a severozápadně od Devína svítil vápencový blok
ochráněného území Sandberk.

Snad na konci Devínské S. Vsi začíná území chráněných kytek. Jen na ukázkou :
nacházím slatovou jílíní, čilianík rakouský, sáň písečný atd. Sínča na mne vo-
lá a já už jen zahlédnu, jak se z višně na zem sáská dlouhý tenký had-ušovka
stromová-nejdelší had na území republiky.

Všdycky jsem si myslel, že dudek je velký jako špaček-alespoň se o něm tak
píše, ale tenhle, kterého vidím? Bedí na kamení a já si ho zpočátku pletu s di-
vokým králíkem. Ještě .že mám dalekchled. Se vztyčenou chocholkou vypadá du-
dek důležitě a přítomně. Jedna z poštolek, kterých je tu plno, dělá na du-
dka skušební nálet a teď teprve vidím, že dudek je veliký jako kavka.

Had územím krouží podivní ptáci. Podle siluety poznávám, že jsou to teplomil-
ní ptáci-vlha pestrá. Celé území zarůstá borovicí černou, ale nejhorší je sa-
hrádkáfská výstavba, vojenská střešnice a prakticky neomezená možnost vnik-
nout na ochráněné území. Jdeme po svahu Devínské Kobyly a posalu sestupujeme
ke státovcům směr Devínský hrád. Vracíme se však do stínu stromů na vrstevnici
to ale netušíme, že ... Po silnici na začátku obce Devín se k nám blíží gaz.
"Připrav si občanku." říká zkušená Sínča a už je to tady. Přislůbníci PŠ od-
vávají naše OP na rotu a ... za chvíli i nás. Vzpomínám na kamaráda Žida, kte-
rý mi před odjezdem na velký vandr důtklivě kladl na srdce: "Když nebudeš žá-
dné zážitky, musíš nějaký vyprovokovat." A vida, tady je jeden z nich. Pes si
dýchá za krk. není to příjemný pocit v přeplněném gasu. Kolo je namáčkáno
šest vojáky, Sínča, pes a naše bábky. Znám tyhle akce z více než 20ti letého
vandrování a tak se na nic neptám. Před rotou vystupujeme a okolní turisté
nás považují určitě za slovince, kteří chtějí přehnout přes Dunaj do Kakeus.
Konečně se vše vysvětluje - hlídka si prý naše vracení na vrstevnici vysvětl-
čila jako záměrné vyhýbání. Idu služba je služba. Až teprve na naši žádost
nás opět odváží gazem do Devína, asi pět kilometrů od roty.

Zokračujeme směrem na Bratislavu. Značení je tu podivné. Vychází odnikud ni-
kam-směr cesty je nasnažen až někde uprostřed trasy. Podrobnou mapu nemáme a
tak odhadujeme směr podle slunce, hodinek a mapy ČSSR-sáňitko 1:1000 000...

Vstupujeme do bukového porostu a na rozloubenou nás zdraví dva velicí mo-
řáci rackové letící nad Dunajem. Les je bohatý na lilie slatěhlavé, kokofíky,
je zde šalvěj lepkavá, množství baboček osikových, nacházím posádkatek po osi-
dlení - trojná preroztlá, kytky, která ukazuje na přítomnost dávné kultury.
V Bratislavě se dávám do řeči s jednou mladou ženou a dělám dobře. Postávám
podrobnou mapu Malých Karpat a tak je to přece jenom veselější. Přece jenom
v neznámých podmínkách je mapa třeta. Přepadá nás ostrý déšť, ale za chvíli zas
má pere slunce jako v tropech. Odbočujeme na stezku vedoucí do Limbachu, tam
doplníme zásoby. Stezka je satarasena desítkami vyvrácených přelámaných buků.
Je to vlastně velký kanon, přikře se svaňující do údolí. Snad jsme první trez-
pové, kteří se zde prodírají. Zdraví nás strakapád bělohřebetý a už scházíme
do údolí s množstvím zemělhuče. Sedíme ve vesnici a jíme salám a chleba. Nic
jiného nemají. Žá nicého nic je kolem nás asi 15 domorodců a vtípy, příběhy a
borovička nemají konce. Posalu začínám mít rád všechny lidi na světě. Asi jsme
dobří posluchači-aistní rodáci se předhánějí, aby nás udivili nebo rozesmáli.
No, probudili jsme se na vinici, leželi jsme pod ještě nezralými hrozny, jako
předčasně uzralé plody.

Cestou po hřebenec, směr Pernek nalézám přečličku největší-opravdu největší
u nás-je vysoká 2 m. Zastrkujeme si každý jeden exemplář do ušek a předatí-
ráme radiovou minijednotku. Stává se a Sínča jde pro vodu na šaj. Připravují
zatím dříví na ohně. Sínča se nevrací delší dobu a když přichází, překvapí mne
větou: "Musím ti něco důležitého říci: jsou tady vlci!"

Zochopitelně jsem překvapen. Opět zážitky pro Žida. Sínča se prý dala do ře-
či s jednou paní, která sbírala naliny a vrsoela se do vsi. Žena jí sdělila,
že asi 200 metrů od pramene, kde táboříme byli včera vidění vlci. Všichni mys-
líví prý mají pohotovost. Nikdo neví, odkud se zde vlci vzali. Možná, že prý
přeběhli přes nílé Karpaty až z Polska. Samozřejmě si přeji, aby vlci začali v
locivýt. Ale Sínča s přibývajícím směrem je tak vyplašená, že staví okolo ní
pochybnou hradbou ze suchých větví. Dobře ví, že vlci na lidi neútočí, alespoň

v létě ne, ale pro klid dělám i tenhle nesmysl. Sedíme okolo ohně a vyprávíme si - pochopitelně o vlcih. Malý ohniček osafuje tajemně blízké houštiny. Celé tohle okolí vypadá opravdu divoce. Řekl bych - zvlčile. Právě když dovprávím svoji příhodu s medvědem na Spiši, projede anou ledové mrazení, jakoby si někdo sevřel srdce ocelovým stiskem ... snad 10 metrů od nás se ozývá zřetelně podrážděné vrčení.

Šimača okamžitě reaguje. Přiskakuje ke mně. Chytá me za ruku a já zřetelně cítím, jak jí tělem probíhá elektrický proud. Stojíme jako dvě sochy. Nic, jen šumot lesních korun. Ani lehký praskot neznámého zvířete. Tak nějak muselo být pravěkému lovcovi, kterého chránil v temnotě jen oheň. Nikde se nepohne ani lísteček. Lonečně reagují i já. Přikládám na oheň a přitahuji si vůči co nejbližší k sobě. Šimača začíná panikařit a vypráví o vzteklych vlcih. Máše fantazie kreslí vzteklé vlky, čekající jen na chvíli, kdy oheň vyhasne a ...

Dneska přespíme raději jinde, poblíž lidských obydlí. Raději tedy balíme, co kdyby. Druhý den ráno vypadá celá věrejší situace směšná, a já se trochu bojím pohlédnout na Šimču, že jsem nebyl dost rozhodný a také raději odešel s vlčím "doupětem" - postu. Ale co, mám přeci odpovědnost za toho druhého. Kdo ví? Třeba to byl jen zdvořelý pes? Ale stejně. Zášitek to tedy byl i s předehrou

Tady v Karpatech jsou statisíce buků. Připomínají gótský chrám. Vysoké, bělostné buky svítí kůrou do daleka. Němoučk vzpomínám na Kanyk a na podobně uklidňující pocit, který se mne v bukovém lese zmocňuje. Právě. Okolo svítí nekonečné kmeny buků jako cín. Bouřka se pomalu přibližuje k našemu wigvanu.

Wigvan vlastně znamená dobrý domov. Ten náš je dřevěný přístřešek. Rozdělávám oheň na štěrkovém podkladu a okolo přístřešku rozprostírám maskovací cely. Nemá to srovná ideální, ale přece jen nás to chrání před deštěm a větrem, který ohýbá okolní koruny buků. Blíží se půlnoc a jdeme spát. Shrnuli rozšhavený štěrk, sypu jiný, chladný a pokládám na něj nožem posekanou trávu. Spokojeně se ukládáme, sespodu nás to příjemně hřeje. Ještě jsem nezapomněl na starý skautský vynález - celonoční ohřívadlo. Ale co to? Příjemné teplo se mění

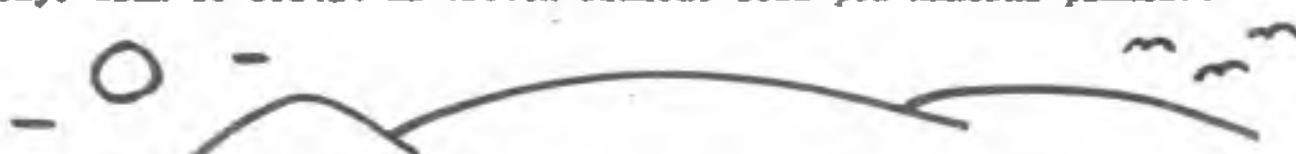
v nesnesitelný žár. Opět shrnuji štěrk, měním ho a tak asi 3 x. Šimača sjišťuje, že nejspodnější podloží je ... beton. Rozšhavili jsme ho přes štěrk tak, že ještě ráno byl teplý. To jsme ale už spali vedle. Druhý den se loučím se Šimčou, která musí odjet domů a pokračují směr na východ ke Košicím.

Cesta pralesem je nekonečná. tisíce buků a usychajících jedlí mne propaští mezi sebe bez větších nároků. Pociť, který se mne zmocňuje je uklidňující. Les je světlý a já nikam nechvátám. Všude okolo mne je plno života. Běžnému turistovi pro kterého je hlavním měřítkem počet našlapaných kilometrů tohle všechno většinou unikne a zeptáš-li se ho co viděl, nanejvíš řekne, že daleké rozhledy...

Pozoroval jsem desítky sýkorek uhelníčků, jak se promykovaly větvořím. Usychající buk o průměru mužského těla asi ve výši mých prsou má malou dutinu, maskovanou zeleným porostem. Tady by byl pěkný úkryt pro nějaké zvíře, řekl jsem si. Zvědavě jsem rozhrnul větévku a opatrně zašátral v dutině. Šramot - a z malého otvoru nad hlavou vykoukl lesní tvoreček s velkýma očima. Byl to vzácný pich lesní.

Zadielská dolina, kam jsem směřoval, nebyla pro mne neznámá i když jsem tam ještě nikdy nebyl. Věděl jsem, že se zde nalésá nejvzácnější květina naší republiky - ruměnice turniarská a další vzácnosti. Po několika stopech se dostávám z Košic až do podhradí Turčianského hradu, vlastně zbytku hradu. Šlapu po stezce a proklínám slunce. Bílý jižní svah působí jako sradlo. Odráží sluneční paprsky a já cítím, že moje hlava se stává rozšhaveným poklopem "musím se posadit". Zalézám do vnitřku bývalého hradu pod stromy a odpočívám.

V dálce se ozývá křepelka a já pomalu zapomínám na hrozící úpal. Začínám se rozhlížet po okolí. Ruměnice turčianská svítí do daleka svými žlutými kvítky. Připomíná prvosenku vyšší. Skáču okolo ní a zapomínám na rozpálený ušedný poklop nad sebou. Okolo je přímo botanický ráj. Zvoněk hadincovitý, sběhovec laxmanův, strdivka brvitá, česnek žlutý, voušatka prskatá, kavyl vláskovitý atd. Vyhřívají se zde i nádherné zelené ještěrky. Je to opravdu druh ještěrky zelené... tisíce kamenů na stezce, přes které klopytám mi dávají zabrat, ještě kousek, ještě alespoň kousek... kapky potu už ani nevnímám. V polní lahvi mám trochu steplalé tekutiny. Chvilími se mi zatmívá před očima. Nic, než kameny a kameny. Musím se dostat na úroveň řídkého lesa pod náhorní planinu.

Konečně. Mám ještě sílu strhnout ze sebe propocenou uzdu a padám pod strom. Javorce a jalovce. Basiří šištičky slouží k pálení vodky, koňaku, ginu a staré známé borovičky. Náhorní planina je poseta také stovkami kamenů, ale přece jenom jdu po rovině. Cestou nahoru jsem asi pochopil písničku: "Ten zatracený rudej dábel se s ný řízně zatraceně raduje". Okolo me je oman nežovitý, koprnel pěkný, dub plstnatý. Pomalu se dostávám přes rozlehlé pole náhorní plošiny až kadielskému kaňonu. 300 metrů hluboká propast otvírá svou náruč. Sedím na okraji a přemýšlím o nekonečnosti času. Leží poděnou otrovavý kaňon na jehož dně nepatrně žije potok. Kadielský kaňon je opravdu zvláštností - rostou zde zástupci rostlin s doby ledové až po stepní květiny. Okračuji na lázně Štos. Váňe i okolo stezky je opravdu čisto. Připadá mi neskutečně. Stále hledám nějaký pohozený papír, ale nic. Musím si zkrátka zvyknout. Odměnou je mi náleš hořce křídlatého, lilie cibulkovité, černohlavku velkokvětého. Tray kakosu krvavého ohnivě svítí do dálky. Tyhle náhorní planiny mají v sobě něco přízračného. Šnad chtějí, aby ses neradoval z jejich přirozenosti nahlas, ale p tichu, pak tě přijmou. Něco okolo me hlasitě cvrčí. Jdu za zvukem a přede mnou vylétne krásně oranžově zbarvený tvoreček. Je to saranče červenokřídle. Je jich tu spousta a jsou jako létající drakokamy.

Ve Štosu mi starý 73 letý pytlák vypráví o vlčích. Loni v zimě tu prý roztřhali 3 kusů divočáků. V Mavzevě prý přišel mace-medvěd až do dvora za včelami a pak se pustil do králíků. Jsem pozorným posluchačem a starý mi vypráví jednu loveckou historku za druhou. Ještě ve svých letech střílí z kulovnice a ruka se mu vůbec netřese. Střílí bez dalekohledu a loni vyhrál i, ceou i ve střelbě z pistole. Závidím mu jeho zdraví a radost ze života. Děním se s ním o lahev piva a kráčí směrem na Selnicu.

Resbalil jsem uzdu uprostřed lesů. Pomalu se začíná stmívat. Poslouchal jsem - asi jako poslouchal lovec, odkázaný v divočině jenom sám na sebe. Byl jsem v kraji, kde rozlehlost lesů, pozemný klid a dostatek potravy je domovem pro medvědy. Každý šramot má slyšely ještě sotřfoval. V pralese zaštěkal srnec, kosové se rozčileně ozvali, tak jak to dělají i před spaním a já se pomalu uklidňoval. Usnul jsem. Bylo po půlnoci, když jsem se probudil. Měsíc stál vysoko na obloze. Hup, - hup, - v dálce se ozvaly tyhle podivné zvuky. Jako když někdo vytahuje španí z lahve. Zvuky se ozvaly opět z jiné strany, jakoby nesnány, který je vydával, kroužil okolo, me. Zapomněl jsem i dýchat. Ale pak se me zmocnila především zvědavost - a s ní nabylo vrchu i střízlivé uvažování. Aha, řekl jsem si - takhle rychle by přeci nemohlo vydávat zvuky zvíře které by chodilo. Musí to být pták. A pak už jsem určil naší krásnou sovičku-výrečka..... Nějaké zvíře přešlo hřebenem, slyšel jsem praskající větve. Tak jakoby na povel se snesli na suché větve nad mým nocovištěm tři sýčci. Koncert, který spustili, mi však nebyl zrovna příjemný. Několikrát jsem zatleskal a pak dokonce hodil po jednom z muzikantů uschlou větev. Inu takového hosta, jste tu ještě asi neměli.

Ráno vafin čaj z nasbírané matefídoušky a třezalky, sladím medem od starého pytláka a vzhůru na Kleptaňu. Je to hora vysoká asi 1100 m na kraji Slovenského rudohorí. Kdepisují se do vrcholové knihy a sypu si to do kufříku po mailcom. Kadák je pořádný a má lýtka začínají protestovat. Odměňuje me ale náleš divokých mečíků střechovitých a já se z nich raduji jako zalý kluk. Pohle je přeci něco úplně jiného, než výstavka kytok na sahrádce. Zapisují další nálezy, přidávám vstavač sedmihradský a už jsem v údolí.

Kmilec je nádherná řeka. Vrhám se do vln a už jsou tady místní cikáni. Odkud je a kam? Prý jsou tady raci. Jáfku, už jsem ho u nás v Česku dlouho neviděl. Lovím pod kameny a opravdu, už pod druhým nalézám pěkného klepetáče.

Šnad vedle je jeho menší bratříček. Cikáni mi hned navrhnou, abych je snědl. Vždyt jsou chránění, odporuji. Pouštím raky opatrně pod domovský kámen ocase saspátek. Ale sotva se vzdálím pár metrů od řeky, starý cikán volá dceru aby přinesla konvici. Cikáni se pouští do odkrývání kamenů. Asi to rakům nep zneblíží, není to asi poprvé, co jsou tady lovení cikány. Řeka je čistá a tak se další račí popalace rychle obnoví.

Po celé cestě po Slovensku jsem nepotkal žádné trempy. Nevím, chtělo by to at trochu víc vědět, že na Slovensku je nádherná krajina, kde nepotkáš žádný aute to je i v Čechách, ale tady jsou přece jenom prostory divočejší i bohatší na přírodu. Každý tady máse najít sám sebe. Máš zase najít ten starý dobrý pocit svobodného toulení. Nikam nespěchat, svobodně se rozhodovat. Ten pocit svobodného trempování, kdy jdeš a jenom stromy tě nutí přemýšlet.

Krajský šerif Cody Bill, vlastním jménem František Straka, pocházel z Koňova u Českých Budějovic. Trep a kamarád každým směrem, velice skromný a tichý člověk který neublížil jak se říká ani kuřeti. Z jeho dobového trváře vyzářoval zvláštní jas, pro který ho měli všichni rádi a tolik si ho vážili.

Cody Bill to neměl nikdy lehké, prodělal mnoho špatných chvil. Svého času byl i bez práce, pak dělal taxovného "facíra" ve Sfinxu, což znamenalo, že byl povolán do práce jen když někdo onemocněl. Tak se stávalo, že celé dny trávil v přírodě - na Vltavě u Rybů, kde za stravu hlídal přes týden zámožnějším lidem jejich chaty. Na sklonku 30 let byl v tehdejší "Protivínské pivnici", dnešní Fed. P. Staveb Č. S., zvolen krajským šerifem. Až do své smrti tuto funkci vykonával, tak jako byl osadníkem I. O. Vápený kanon. Byl velmi oblíben mezi kamarády nejen v místních čechách, ale i daleko za jejich hranicemi. Mnoho a mnoho potlachů kterých se účastnil mu zabezpečilo velikou popularitu a vážnost v celé naší vlasti... Poprvé jsem tohoto štíhlého až hubeného šerifa spatřil v roce 1963 na Jilčáku kde se konal potlach krumlovské osady I. O. Orlí křídlo. Když mě tehdejší šerif Joe Forsyth, I. O. Jižní stopa, řekl, že mám tu čest vidět samotného Codyho Billa a dokonce s ním hovořit, bylo to pro me tehdy 16-letého kléva trampingu něco nesmírně vážného. Tak jsem měl možnost s Codym hovořit o historii trampingu a byl jsem zaujat natolik, že se trempování stalo můj koníčkem na celý život. V roce 1968 se také Cody zapojil do obnoveného skautského hnutí. Mnoho kamarádů mu to mělo za klé. Nevím proč, ale bylo tomu tak. Leč netrvalo to dlouho. Skautské hnutí bylo zrušeno a Cody i nadále zůstal věrný trampingu. Národnická unie Č. S. J., která v té době vznikla vydávala časopis "Jižní stezka". Zde bylo angažováno mnoho dobrých kamarádů - Rosta Kajman, Chichlets aj. Časopis byl velmi pěkně veden. V jeho rubrice "galerie veteránů" zaujímal Cody první místo. Škoda že časopis zanikl. Po uklidnění této pro tremping, ale nejen pro něj bouřlivé doby se dostal jihočeský tremping do svých vyjetých ale trochu slepých kolejí. Potlachům se přestalo dařit, některé osady zanikly. Nastal přelom. Cody však zůstal stále věrný a na svém místě. Zajímal se o vše co se mezi trempy děje. Chodil každý pátek na nádraží a sloužil s kamarády. Když se dozvěděl o nějakém potlachu, sbalil svou ternu a razil. Na slunák u Pašínovic, ke Rybárně k řísku, Židovo strounu, Soví feku nebo na Stropnici, Říčky či nančák. Léta ubíhala, Cody stárnul a zdravíčko už tak neobstálo. Manželka - jeho věrná tery mu zeslela. Cody zůstal sám a chlel. Kamarády měl sice stále, ale samota na něho působila stresově. Jednoho dne byl nanesen doma ve špatném stavu a byl odvezen do nemocnice. Po několika týdnech byl pak převezen na Krudkov u Vyššího brodu. Léčebotní stav se však nelepšil naopak se ještě dostavila silná skleróza. Roznával jen ty kamarády ke kterým měl silný vztah. Měl jsem spolu se svou osadou štěstí, být mezi vyvolenými kterými Cody Bill poznal. Několikrát jsme ho navštívili abychom mu udělali -

radost a uvespecili ho, že se na něj nezapomělo a že je stále mezi námi .
Kři odchodu z návštěvy byl někdy tento dobrácky stařík tak dojat, že - a nes-
tydím se to napsat-plakal a sěkoval jako malé dítě. oslřeze byl převezzen
do dozova důchodců na Dobru vodu kde trávil poslední dny svého prostého -
skromného života. Života který byl však naplněn láskou k přírodě a k mladým
lidem.... Konfou který měl být před námi utajen se účastnilo mnoha kamarádů.
Všichni kteří se poslední cesty Codyho účastnili vzdávali čest svazu šerifo-
vi. Na zvuků písne "Loučím se s vámi moji věrní kamarádi" opustil Cody Bill
navždy tolik milovaný Jihočeský kraj.

Dobroděk I.O. Jišní Stopa.

Les promlouvá jenom k těm kdo se dovedou
důvěrně přiblížit k jeho tvorům. R.

Ve 26. čísle Vesí Řeky jsme vás informovali
o lokalitě chráněných rostlin a živočichů-
zeší Skalání a Krotivínem, jejíž okraj byl
savážen skládkou kůry s L.Š. Protivín.
cesnam chráněných rostlin, význam lokality
jako rezervoár vody apod. vyhotovil kamarád
Blupka a kamarád Hans. Současně pečovali
o vyhlášení ochráněného zeší v tomto místě.
můžeme vám oznámit, že tato lokalita skuteč-
ně ge-podle dopisu O.Š.V. Písek vyhlášená
od 21.12.1989 bude za chráněné zeší.

T R A P S K Ý D U C H

mdnou jsem se Vám, moji milý, toulal po šumavských lesích. bylo už k večeru
umrak padal na obří velikány, ze slatin se počala pomalu zdvíhat mlha.
rezklísel jsem se po okolí kde bych mohl přespat. A jak tak koukám, vidím
dálce světlo. Vydal jsem se k němu. Přijdu blíž a co nevidím ? U malého
uňe sedí starík. Na sobě má zaplatované pumpky, vybledlou modrou košili a ves-
l s houslestru. Vráscitý obličej lemovaly proudy stříbrných vlasů a vousů.
ustech polovyhaslá dyka... Najednou se starík pohnul. Iřpytivé paprsky vy-
šejšího měsíce se odrazily od šerifské hvězdy a zamíhotaly se před nyma
isa..... "rojď a usedni u něho skromného ohně kamaráde"-sasněl nezvykle
mny a tichy hlas. Usedl jsem alčky a díval se na podivného starce jakoby
lástník kouzlem přičarovaného z dob, kdy byl u nás vandř teprve v plenkách.
prve po delší době jsme si začali povídat. Ani jsem si neuvědomoval, že me
nastně stařík spovídá. Pokud jsem sľuvil o tom všem dobrém, krásném, co mezi
si jen může být, bylo vše v pořádku. Potom se ale starík začal ptát i na to
atné, na to, co nás trápi. Nerad, ale přeci jsem se ial do povídání znovu.
právěl jsem o zničených campech, sasvinezých řekách, padourech systematicky
umavávajících naše nejkrásnější místa. Ani jsem si nevšiml, že čím dál poví-
t, stařík se mi stráčí a stráčí a pomalu mizí rysy jeho obličeje.
teprve když jsem se zamňoval o svém, letos předčasně ukončeném velkém van-
t, sjistil jsem, že z podivného starce je už jenom stín. A ten stín se naje-
m sačal vznášet vshůru, do koruz stromů, z jejichž větví se tichounce lina-
jemná, jakoby ani nesnatelná slova: "lidé jsou pořád slí, ouď sbehem, zama-
le, ještě nepřisel můj čas, můj čas, s ů j č a s . . .
vack sidlo

Žádný lidský cit není tak krásný jako
..... přátelství

Č I T Ě N Í K A P O K R A Č O V Ě N Í

P a t á l i e j e d n o h o a r a b upíše OLAF
..... R.O.S M Y K

Když jsme už několikrát dělali výpravy na pstruhy na říčku Čičinu, byli jsme úplně nadšení nádherným údolím, které je dlouhé několik kilometrů. Asi uprostřed se nachází nádherný seník zdejších myslivců, vždy plný sena a navíc je i ze všech stran odkrytý, zamýkat se prostě nedá. Rozhodli jsme se tedy, že u potůčku pod smrky si vybudujeme camp a v případě deště či silných vandrů byjeme se nalágovali do seníku, který je asi deset minut odsud. Také se nám líbila procházka do vesniček Ůbla nebo Šykova na pivo do zdejších hospádek. Z Krnova je to na tento flek asi hodina cesty.

Jednou si takhle sedíme u ohně a najednou obrovský praskot v křoví a veliký rámus a řev: "Sakra, co to je za bandu, táhněte si ale okamžitě z lesa van, vy špinavá sebranko". Před námi se objevil statný lesák, flinta přes rameno, a vedle veliký pes ohaf. Dívali jsme se chvíli na sebe a najednou se ten muž v lesáckym dal do huronského smíchu a povídá: "Moši já to tak nezyslel, jen jsem cítil kouř, tak jsem si řek, že se musím podívat, co sám za škodnou v revíru, ale vidím kluky po vojné, žádný trampské ucha, všude pořádek, ohaiště vzorně obležené. Jsem revírní Žilka a bydlím na hájence v Jechni.

Mo a tak začalo naše věrné, dlouhé kamarádství jako fomen a revírníken. Sano sfejše jsme mu dali ovaknout. Spadl nám kámen ze srdce, abatinent tedy není a tak není divu že odcházel zirně veselý po pár hodinách posezení u našeho ohr. Doaluvili jsme se, že příští sobotu půjdeme společně na jednu verendu, které bde na hrádku. A taky že se šlo. Přišel i lesní Žilka s chotí. Místní lokálk veselo vyhrává a tak Jobek naladil kytaru a hraje s nima. Je zde veselo až do ranních hodin. Pak jdeme na náš camp. Ještě vzkazujeme lesnímu ať přijde po ránu na návštěvu. Žilka přichází před polednem a hned si dává "na spravení". Potom nám říká: "Kluci nebylo by marný, kdyby jste si tady postavili menší erobek. Sušek je tu dost, tak si to tu postavte. Já to řeknu svému šéfovi a on nebude jistě proti, je to fajn kluk. Řeknu mu, že mě pomáháte sklízet seno pro svěš a děláte si čistku v lese. Po jeho odchodu byl "brouk" v hlavě a tak jse se rozhodli, že by bylo dobrý sroubek postavit. Rozhodnuto-hotove-vyjednáno-schváleno. Co nás čekalo dál to zase příště.

Olaf-J.O.Smyk-KRNOV

A U J A R - A U J A R

Přijde Bob do hospody a povídá Olimu: Ty si tu klidně sedíš a popíjíš pivo a u tvý ženy v ložnici máš domácího přítele. Oli vstal a odešel. Za hodinu se vrátil sama modřina, hlavu ovázanou. Ty jsi ale kamarád. Vědyt tam byl plně cizí chlap...

Já se rázně nekoupu na koupalištích, ale jen u řek, -resolutně praví Šunka. A proč ?-ptá se Žit. V řece se líp chladí pivo, -praví tázaný...

U dveří vilky zvoní tremp, který vykupuje prázdné lahve. Milostivá paní nemáte nějaké prázdné lahve od piva?-NO, dovolte mladíku? Vypa snad na to, že piju pivo ?ardon, a od octa byste neměla ? ...

Rok 1975 se přenočil přes svoji polovinu. Jarní chladné dny vystřídalo slunečné počasí nastávajícího leta. Ani se nám v těchto tropech nechce nikam cestovat. Mádi vzpomínáme na chladné prostředí naší hospůdky u Fodejrucky, na jeho křenové pivo a posezení při kytarě. To všechno vodnez čas...

Ano ano akce se nám nabízel z vyberu. Jen tak namátkou vzpomínáme na J. potlach J.O. Urel na Žichovických jezírkách, kde jsme u rozpálených borových klád vydrželi až do rána. Jakže Urel a Klátov zde často akce zde na jezírkách.

Učili jsme se taky mnoho na našem jihu, ve městě nedvěď. Zde v Arumlově se sešlo tehdy mnoho trempských pěvců i kamarádů co tuto hudbu rádi poslouchají. Znaly tu písně druzného kapitána Kida, zahrál miki Kyvola i folkové lidové hudba. Hrál se vše, od arumlovských dvorů po kdejakou romantickou senkovnu ve městě. Anono nových písní jsme slyšeli a s chutí se některé pak naučili. Tom stále vydává časni občasník rianeták. Jeden výtisk předává krajškému šerifovi Cocyru i jeho nástupci Arturovi.

Sázava-žláta řeka-tak o ní psal Bob Kurizák ve svých knihách. Na pozvání zde prosperujících osad se vydáváme sem z vodas této řeky i xy. Potlach zde pořádají spojené osady hvězd /S.O.H./ U ohně se schází mnoho známých kamarádů, až už je to houla, dabčes, burbik, darsan aj. Přes den je velké norko a šerif zdejší osady vyhlásil krutou prohibici. Žiseň se tím ještě stupňuje. Ke slovu pro to přichází pověstná má - žuměnky. Okamžitě stoupají v kursu. Žit předává šiznivému šnekovi jednu jedinou sa 5 kš. Jaková to tehdy byla morná žiseň. Moc jsme se tehdy i při té žisni namáli, a žuměnky nechtěli dlouhou dobu vřít. Jsou zde i soutěže. Kamarád šejk je ve vrhu kamenem čtvrtý. Po stažení vlajek osad se stožárů a zahrání písně žláte dno se loučíme se Sázavou i s kamarády..... Vzpomínáme i na malé osadni hry na Spileneckém campu. Izněžnými vítěsi byčích zápasů jsou hoši šejk + Putna. Vaříme si zde pokrmy a chutných helubinek které zde v lesích nad žbytinama rostou.

Láto pomalu končí vládu nad krajem. Láří je prý nejhorší měsíc zde na Šumavě. Je to pravda. Sarevna listí se ještě drží strouhů a lidé nosí z lesů kožík hub, pravejch hříbů. V té době se jedna sobota ocitáme v raním lese u Volar. /20.9.75/ Spíše zde první noc na našem vandru na Flešné jezero. Kolní lesy nás také lákají k houbařské vypravě, a tak jdem. Ale bohužel ne sami. Kšanáci si přivstali a dělají jia od brzkého rána po lese pevyk a neporádek. Prote ne se chystáme trestnou vypravu. Žit představuje strvele pohozenou v berávi. Ostatní se schovali a lákají v pohozeněsu svoji obět. Konečně. Jedna z houbařek naráží na pokroucenou postavu vytřeštěně hledící k nebi. Legem se oajvá

řev "Poco strvej". Šychle vizíme. Ale říkáme si, to máte za teč svinčik co jste stačili od rána po lesích udělat. Přesouváme se do jiné části lesního porostu a krajeme si tuto pěknou kru až do oběda. K obědu nám tehdy kamarádka Polovička subelnatěla kuře. I tak nám přišlo k chuti. Putna podotknout, že na Flešné jezero jsme se nedostali. Jezero je v hraničním pásmu a je uzavřené. Za vše mluví slova hajného: "na jezero nejdí nikdo, ani lidi, natoč vy...".

Konečně: - Zpráva, že toys z osady Volnáků se vracení do svých wigvanů nás potěšila. Na začátku svého dalšího trempování po vojné pořádají Volňáci oběn na campu žlatekop. krásný palouk dole u řeky znovu ožívá. Oběn je zapálen ne-traditně o hodině duchů. Ráno probíhají soutěže ve vrhu kamenem z kládu. Vrh kamenem: 1. šejk. 2. Žit. 3. Junka ---- Vrh klády: 1. šejk. 2. šill. 3. Putna. To vše tehdy proběhlo v měsíci lovu 1975.

Dále se někteří účastníme vandru spojeného s výlovem rybníka šezdřeva. To se ještě koukalo z hráse sdarna a nechala se vřčapíkovat i nějaká bělice na ohc. Louláme se v okolí hradu hus. Podnikáme vandru pod šoubín do šlynafovic v sestavě: Putna, Polovička, Žit, Votrava, Junka, Tom, šetlém. Listí se snaží se strouhů a šlha se povahuje v šilabinách pod vsí. Jsme sice okradeni o daleké výhledy - ale i toto počasí má svoje kouzlo a romantiku. Začíná podsím.

Ve městě se ještě domlouváme s P.O. Volňáci na několikrát odloženém vandru na žrdy. Máme jet co nejrychleji, co najdříve-vždyť sníh je na spadnutí, ale o tom až zase přistě.

Jen pos kterýho jai mě všera prodal-ineska choíp. se a co. Já za to nemážu. Šě to nikdy neudělal...

Píseckým a protivínským

Zlatá louka-Kamejk

..... lesem Kalej Kamejk-nehelník .

Když to jinak nejde, vez tornu-proviant na jeden den a vydej se prožít pár zajímavých chvil do lesů. Nebude to sice to pravý trampování a nocíením v přírodě, ale zase to bude lepší než sedět doma a koukat z oken na pěkný den. Chce to jen chtít a vydat se do lesního ticha. Tentokrát jsme šli jen dvě. Bill a Žit. hned na začátku jsme sledovali na krásy švancáku carevné turisty "susťáky" ženoucí se někde okolo nás. Pořádá se zde asi nějaký pochod pro polykače kilometrů. Rychle nás radostně předchází-nevidí-neslyší. Jdeme volně a díváme se na hřebeny hor. Na vyhlídce pod Kamejkem jsme ale dříve než oni. Jdeme totiž svou stezkou-oni po značce. Udiv v jejich očích kde se tady vsali jistě si vyslí lo švindlujeme, že se nedržíme tras. ale zrovna třeba v tom je krása svobodného chování. Jít kam chceš, kudy chceš a kdy a s kým chceš. Nečekat až někdo zavolí a pak jít jako ovce stále kupředu, neslyšet, nevidět jen jít. Dobře známe dopad hlavních pochodů jako je Švejkovo padesátka či Protivínská třicítka. Krajinou se prošel zástup lidí a zanechal po sobě doře snatelnou stopu. Ještě dodnes jsou vidět v těchto lesích cedulky určující směr pochodu. Nemám nic proti turistům, ale tyto masové pochody přírodě jistě nic dobrého nepřinesou. Umešlá jsem našel u Zlaté louky vrytý nápis do statného buku: Švejkovka L.P. 1982..... První zastávkou je vrcholek Kamejka a náš camp. Krší nás, že se starého totosu našel až teď lebka. Co dělat? Druhé vrcholek který dobýváme je Kalej Kamejk/604/. Zjišťujeme že tento vrcholek je asi nejkrásnější z těch co jsme zde v HOCÍCH prošli. Rozložitý - vrcholek se skládá z rovné statné buku. Škoda, že je mlhavo a není vidět do kraje. Jen stěží rozeznáváme vrcholek Kabině. Scházíme dolů s kamejckých lesů. Podcházíme Písecký vrch/625/ a slunce hřeje jako na jaře. Lika tento rok je opravdu podivná. I staří lidé takovoutle krotkou zimu nepamatují.

Přes Píseckou křižovatku jdeme Protivínskou alejí dál k Písku. Chceme vystoupit na nej-horu Píseckých lesů, na Nehelník/632/. Procházíme okolo památného stromu, který nese jméno ducha zdejších lesů Fixons. Hledáme se se skupinek jedlí. Už dlouho jsme neviděli tolik těchto krásných, citlivých stromů pohromadě. Šíl se blíží. Ještě obcházíme vrcholek dalšího masivu na jižní straně nehelníka který se jmenuje Svíce neboli Svícny. Zde prý kdysi stál osanný statný buk se světlou kůrou. Byl viditelný až z Vodňanska-stál zde jako svíce. V cestě nám leží zatopený lom. Velá zdejší krajina je proslulá středověkým ložnicím slata a stříbra. Svědčí o tom i jména jako Zlatá louka, Besedné jámy, Kavírky či Provasce. Už se zde zlato již netěží, ale i tak se zde nachází - zajímavé nerosty. Jeden z nich popsal písecký znalec A. Krejčí. Je to radioaktivní nerost s názvem Písekit. Písecké hory jsou jeho jediným nalezištěm na světě. Lovy na nerosty sem nahoru nad Písek podniká i kazarád Olda. I on touží e dá-li štěstí nalazne nějaký vzácný kámen a rázek... poslední stopáček a je u vrchůl nehelníku. Letné obrovské balvany na vrcholku dodávají tomuto místu onurý vzhled. Rozornost upoutává i obrovský kámen, kterému se říká-"Loupešnický stál". Po jeho okraji je vytesáno několik důlků. Novověká historie prožila nehelník v nešťastnou mohylnu. Stál na temeni je prý převěký oltář. Jiné ověsti vypravují, že prý při tomto "stole" hodovali lupiči a zakopali zde poklad. Modravý plamének který je zde prý někdy za noci vidět chlaňuje místo náesu. Loupešníci kteří se zde prý ukrývali za vlády Karla. IV. před spravedlností zle dopadli. Pochytat prý je pomohli svou odvahou a chytrostí kluci z odaleké vsi Růžová. Za to že pomohli kraji a králi začala se ves kůsová svát a počest tohoto činu kluky. Tolik o zájné nehelníku.

Resté se osvěžujeme z blízké studánky, ledovou vědou a okolo lesního rybníka ový na Plekačky a pak přes zahradní osadu Tohyb do Písku. Co dodat? Třicet kilometrů v nohách je cítit. Málo lidí-žádná auta a hlavně I C I D . lejší lesy si právě mohou říkat, že jsou "alou samarou". Je zde klidno a letních nebo podzimních dnech se nechá toulání po lesních pěšinách spojit s neubařením. Jistě to zas vezeme jinudy.

Bill+Žit.

I malý čin je víc než pouhá řeč .

..... Rybník Dřemliny

zase už jsme o rok starší
zas lovíme Dřemliny
Kapři jsou jak pivo zlatí
ze pšenice, ze dřiny

Vidí jinak básník, malíř
nebo lidí na hrázi .
Myslí si: ti co jsou v bahně
těm jistě nic neschází.

Až slovíme, budem znova
zase jenom rybáři
Svojí práci máme rádi
i když je bahno na tváři.

Říká se to trochu jinak
Bez obalu-bez hesel
Devatero řemesel znáš,
rybář jsem i bez vesel.

..... POM

Sonda do jedné z děr toulavý duše tuláka .

S H O R R Y
T. O. Č. H.

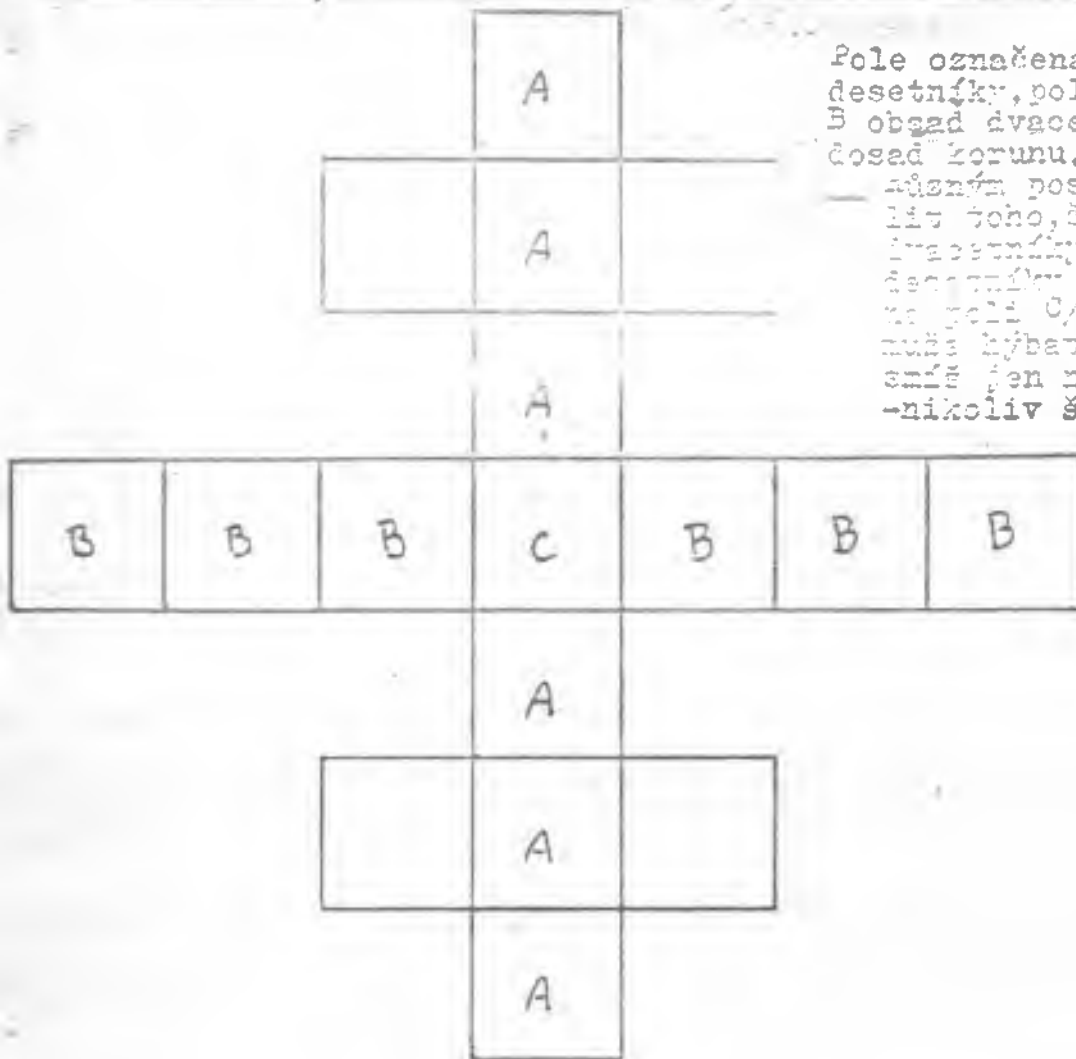
Když Klosterman psal svoje romány, ještě netušil, že jeho krajem se budou toulat chlapci myšlenkou volnou vzatí, zvaní trempové. Tento spisovatel psal v první řadě o krásách šumavských lesů, kam lidská noha nevstoupí. A přece. Tvrdý vzor kanady s měkkým nášlapem trempský nohy ryje svůj punc cest a štre nepoznanejch.....Básník Stiffter a K.Klosterman, co víc o nich říci? Šumavu milovali a mohli se po celé její nádhře volně pohybovat. O tom víme, a proto jim i trochu závidíme. Ale i tak si každý z nás váží každého tichého koutku přírody a nebo večerního posezení u ohně či posezení v pravé šumavské hospůdce. Tam se můžeš s kamarády stejného ornátu zasmát, popovídat si i zaplakat. Vždyť komovo povídání o rybách, či Židovo trempské vzpomínání a Šlupkovo sondy do přírody zanechávají v nás vzpomínky, pocity a zanechají jistě i flek na naší tulácké duši. Tak vzniká nemoc po cestách a žití v přírodě a mezi kamarády. Říkám nechci říct, že být nemocnej je něco fajn, ale být nemocnej a stonat na to, že nemůžeš vyjet s kamarády z osady na štreku, či se nemůžeš účastnit trempského klání, to je něco hrozného. Zažil jsem tento pocit nedávno. Ano, pomalu jsem hářel na kamarády kteří u toho budou a já ne. Ale víra v další toulavé kilometry trailů a pěkných večerů co tě ještě čekaj-než tě Pajda povolá na ten poslední vandr-tě postaví znova na nohy. S hlavou plnou myšlenek, nápadů jedeš životem dál. A když tě vše vyjde už se těšíš na čtvrtěční slesinu na "Zastávce"-tam zajdeš mezi kamarády. Oni se s tebou podělí o své dojmy a provednou ti mysl. Jak je zvykem v osadě i mezi kamarády, připili jistě na cest na ty kdo nemohli vyjet na stezku. Nezapomněli. Nejsi sám. A zase se těšíš na další vandry s klukama s kterejma si rozumíš. K tomu ať ti osada i slovo kamarádů pomáhá a dává ti sílu. Já ti kamaráde přeju hodně vandrů i když ví že není jednoduché někdy vyjet ven. Ale hlavní je, že nejsi sám.

AHOJ

.....
...
je něco krásného-vidět vrchol Boubína
a je už vůbec jedno či z Volar nebo Libína
je něco krásného-když Blanice dovádí
a potok Farskej jí věky vodou napájí...
.....

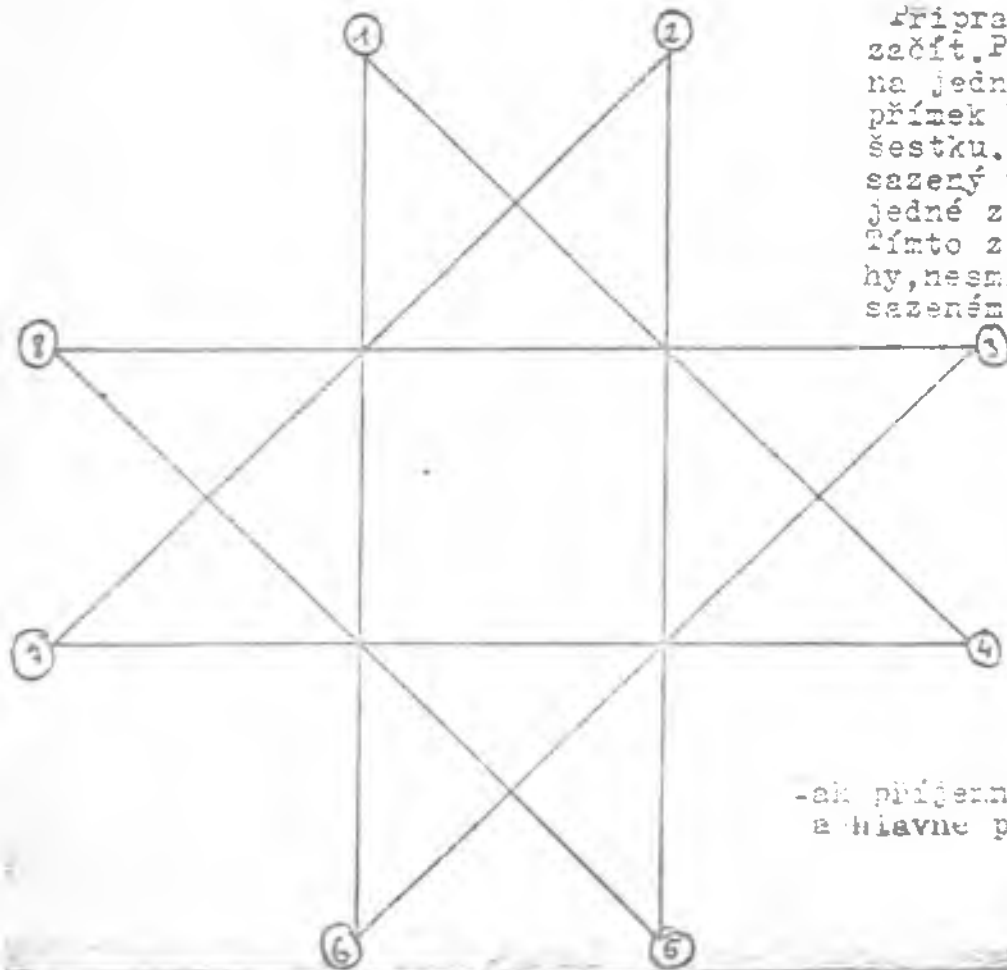
Pole označená písmenem A obsáh desetník, pole označená písmenem B obsáh dvacetník a na pole C dosáh koruna.

Při každém posouvání musíš docílit toho, že na polích A budou dvacetníky, na polích B budou desetníky a koruna bude opět na poli C/po dobu hry se a ní můžeš hýbat/. Přesunovat mince směrem jen nahoru, dolů a do stran - nikoliv šikmo.

Připravíš si osm mincí a můžeš začít. Položíš minci například na jedničku a suněš po jedné z příček buď na čtyřku nebo na šestku. Pak vybereš další neobsazený roh a opět přesuneš po jedné z příček dosadíš minci. Tímto způsobem obsáh všechny rohy, nesmíš však začínat na už obsazeném rohu.

Poslední minci dosáh už bez posouvání a hra je u konce.

-ak přijemnou zábavu a hlavně pevné nervy...!

Na campu T.O.Vápený kaňon byla
odhalena pamětní deska krajského
šerifa Codyho Billa. Stalo se na
sklonku října za zvuků písní
T.O. Rowers-Brno a dua Bárka,

